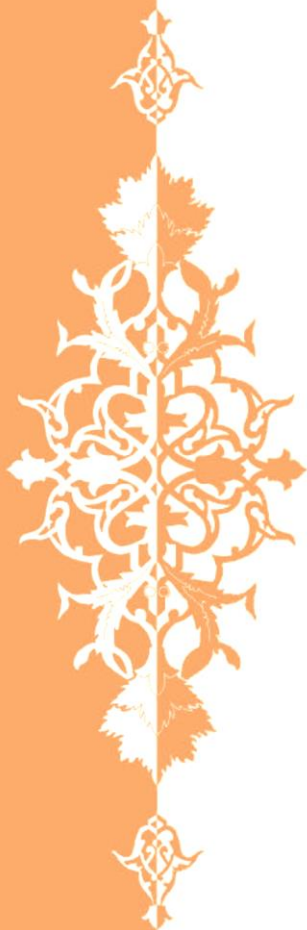

پژوهشکده شورای نخبیان

گزارش کارشناسی

پرونده‌های دیوان عدالت اداری در خصوص:

ابطال «فصل ششم آیین‌نامه داخلی شرکت ملی پخش
فرآورده‌های نفتی ایران در خصوص نحوه رسیدگی
به تخلفات توزیع و فروش فرآورده‌های نفتی و CNG
از قراردادهای»

کد گزارش: ۹۶۰۲۰۲۸

تاریخ انتشار: ۱۳۹۶/۰۳/۰۷

پژوهشکده شورای نخبیان

شناسنامه گزارش

گزارش کارشناسی پرونده‌های دیوان عدالت اداری

موضوع:

ابطال «فصل ششم آیین‌نامه داخلی شرکت ملی پخش
فرآورده‌های نفتی ایران در خصوص نحوه رسیدگی به
تخلفات توزیع و فروش فرآورده‌های نفتی و CNG از
قراردادها»

تهیه و تنظیم:

محسن ابولحسنی

نظارت:

محمد فراهانی و محمد بهادری جهرمی

پژوهشکده شورای نگهبان

شماره گزارش: ۹۶۰۲۰۲۸

تاریخ تنظیم: ۱۳۹۶/۰۳/۰۷

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

گزارش کارشناسی پرونده‌های استعلامی دیوان عدالت اداری

موضوع شکایت و خواسته: ابطال «فصل ششم آیین‌نامه داخلی شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی ایران در خصوص نحوه رسیدگی به تخلفات توزیع و فروش فرآورده‌های نفتی و CNG از قراردادها»^۱

شاکی: شرکت کوشان راه هادی

طرف شکایت: شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی ایران

جهات مغایرت شرعی: اصل «لا ضرر»

شماره و تاریخ نامه دیوان: ۱۳۹۵/۱۲/۱۱ - ۹۰۰۰/۲۱۰/۱۹۷۷۱۸/۲۰۰

مقدمه

خواهان از سال ۱۳۸۸ به موجب قراردادی با شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی ایران، پیمانکاری عرضه و فروش فرآورده گاز مایع را به خودروه‌های گازسوز در یک جایگاه برعهده گرفته است. بعدها شرکت ملی پخش بر اساس «آیین‌نامه رسیدگی به تخلفات توزیع و فروش فرآورده‌های نفتی از قراردادهای شرکت»، شرکت پیمانکار را متخلف تشخیص داده و به جریمه‌های مندرج در آیین‌نامه محکوم نموده است. از همین رو خواهان به جهت مغایرت با اصل شرعی «لا ضرر» با توجه به ادله آتی، خواستار ابطال فصل ششم از آیین‌نامه مذکور شده

---

۱. عنوان صحیح آیین‌نامه از این قرار است: «آیین‌نامه رسیدگی به تخلفات توزیع و فروش فرآورده‌های نفتی از قراردادهای شرکت»

است. در ادامه به بیان ادله خواهان و خواننده و بررسی آن‌ها پرداخته خواهد شد.

شرح و بررسی

استدلال‌های خواهان:

خواهان فصل ششم آیین‌نامه مذکور را در مغایرت با اصول ۳۶ و ۳۸ قانون اساسی اعلام کرده و ادله خود را در مغایرت این آیین‌نامه با قوانین دیگر به شرح زیر اعلام کرده است: ۱. خواهان معتقد است که موضوع وضع جریمه برای تخلفات توزیع و فروش فرآورده‌های نفتی در قوانین کشور وجود نداشته و با توجه به این‌که تنها مرجع قانون‌گذاری در کشور مجلس شورای اسلامی است، تاکنون قانونی در این خصوص وضع نشده است و اقدام خواننده برخلاف قوانین است. در اساسنامه شرکت ملی نفت و شرکت ملی فرآورده‌های نفتی ایران مجوز قانونی وجود ندارد که آنان اختیار تدوین و اجرای آیین‌نامه تحت عنوان آیین‌نامه تخلفات و دستورالعمل اجرایی آن نسبت به صاحبان جایگاه‌های اختصاصی و عرضه و فروش فرآورده‌های نفتی داشته باشند.

۲. اقدام شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی در تدوین این آیین‌نامه، نه تنها قانونی نبوده بلکه با شرع نیز مغایرت دارد. علی‌رغم اینکه بر اساس قاعده لا ضرر، هیچ ضرر و زیانی متوجه مسلمان نبوده، ولی با این وجود، آیین‌نامه و قرارداد منعقد و مبلغ قرارداد باعث ورود ضرر و زیان فاحش به خواهان گردیده است.

---

۱. اصل سی‌وششم: «حکم به مجازات و اجرای آن باید تنها از طریق دادگاه صالح و به موجب قانون باشد.»

۲. اصل سی‌وهشتم: «هرگونه شکنجه برای گرفتن اقرار و یا کسب اطلاع ممنوع است، اجبار شخص به شهادت، اقرار یا سوگند مجاز نیست و چنین شهادت و اقرار و سوگندی فاقد ارزش و اعتبار است. متخلف از این اصل طبق قانون مجازات می‌شود.»

۳. خواننده در زمان انعقاد قرارداد، خواهان را از وجود چنین آیین‌نامه‌ای مطلع نکرده است و از این حیث باعث بروز مشکلات عدیده‌ای برای خواهان شده است. ۴. حتی به فرض قانونی بودن چنین آیین‌نامه‌ای، با توجه به تغییر اوضاع و احوال مربوطه، فصل ششم آیین‌نامه مذکور قابل رسیدگی نیست چراکه:

أ) در بند یک فصل ششم از تخلف بودن تحویل گاز به خودروهای فاقد مجوز یا کارت اشتراک سخن گفته شده^۱ که پس از اجرای طرح هدفمندی یارانه‌ها و اجرای سیستم کارت سوخت (اردیبهشت ۱۳۸۹) این موضوع کلاً متفی شده و در نتیجه این بند نمی‌تواند مورد استناد باشد.

ب) در بند «۲» فصل ششم دریافت وجه در قبال تحویل گاز به خودروها تخلف محسوب شده است.^۲ این در حالی است که از تاریخ ۱۳۸۹/۹/۲۷ تحویل سوخت به خودروها در ازای پرداخت وجه بوده است و بر این اساس، این بند نیز موضوعیت خود را از دست داده و قابل استناد نخواهد بود.

۵. علاوه بر این، کمیته رسیدگی به تخلفات توزیع و فروش فرآورده‌های نفتی، بر اساس کشف تعداد اندکی کارت سوخت از خودروی شخصی کارگر جایگاه، شرکت را جریمه کرده است در حالی که این مسئله جزء امور خصوصی کارگر مربوطه بوده و ارتباطی به جایگاه گاز مایع تحت پیمان شرکت نداشته است، بنابراین اقدام خواننده، مغایر و مخالف با اصول کلی پذیرفته شده

---

۱. تحویل گاز به خودروهای فاقد مجوز یا کارت اشتراک، تخلف محسوب و اخذ غرامت مقطوع در هر نوبت گزارش تخلف، پس از اثبات به تشخیص کمیته منطقه به مبلغ ۵۰۰,۰۰۰ تا ۱,۵۰۰,۰۰۰ ریال از متخلف یا طرف قرارداد یا حساب آن اخذ می‌گردد.

۲. چنانچه کارکنان جایگاه‌های گاز به هنگام تحویل گاز و اخذ وجه ضوابط و مقررات شرکت را رعایت نکنند و بدون مجوز به اتومبیل‌ها گاز تحویل داده یا وجهی دریافت نمایند، در صورتی که از کارکنان شرکت باشند، با تکمیل پرونده به هیئت رسیدگی به تخلفات اداری معرفی می‌گردند و در صورتی که کارگر یا کارمند پیمانکار یا طرف قرارداد و اداره‌کننده جایگاه و غیر شرکتی باشند، غرامت مربوطه مطابق بند ۱ این فصل قابل وصول خواهد بود.

در نظام قضایی مبنی بر شخصی بودن مجازات ناظر بر مقررات مواد ۱۴۱ و ۱۴۳ قانون مجازات اسلامی است.

استدلال‌های خواننده:

خواننده در پاسخ به شکایت خواهان و رد آن‌ها، ادله زیر را مطرح نموده است:

۱. به موجب مفاد مندرج در بند «الف» و «ب» ماده (۴) قانون اساسنامه شرکت

ملی نفت مصوب سال ۱۳۵۶^۳ در خصوص اختیار شرکت‌های تابعه وزارت نفت

---

۱. ماده ۱۴۱- مسؤلیت کیفری، شخصی است.

۲. ماده ۱۴۳- در مسؤلیت کیفری اصل بر مسؤلیت شخص حقیقی است و شخص حقوقی در صورتی دارای مسؤلیت کیفری است که نماینده قانونی شخص حقوقی به نام یا در راستای منافع آن مرتکب جرمی شود. مسؤلیت کیفری اشخاص حقوقی مانع مسؤلیت اشخاص حقیقی مرتکب جرم نیست.

۳. ماده ۴- موضوع شرکت عبارت است از اعمال حق مالکیت ملت ایران نسبت به منابع نفتی و گازی سرتاسر کشور و فلات قاره و اشتغال به عملیات صنعت نفت و گاز و پتروشیمی و صنایع وابسته در داخل و خارج کشور به شرح زیر:

الف- تفحص و نقشه‌برداری و اکتشاف و استخراج و حمل‌ونقل و تصفیه نفت خام و گاز طبیعی و هیدروکربورهای طبیعی دیگر اعم از مایع و جامد (به‌استثنای زغال‌سنگ) و ساختن و عمل آوردن هر نوع فرآورده‌های اصلی نفتی از قبیل گاز و گاز مایع و انواع مشتقات گاز و اقسام بنزین و اقسام نفت سفید و نفت گاز و نفت‌های سوخت و قیر و آسفالت و هر نوع مواد نفتی که تولید نیرو نماید. همچنین هرگونه عملیات به‌منظور قابل‌عرضه کردن مواد مزبور و حمل‌ونقل و پخش و صدور و فروش آن‌ها در داخل و خارج کشور.

اشتغال به امور فوق‌الذکر در سراسر کشور و فلات قاره منحصرأً به عهده شرکت می‌باشد مگر در مواردی که به‌موجب قوانین جداگانه مشارکت مؤسسات دیگر در بعضی از این امور تجویز شده و یا بشود و در این صورت شرکت نظارت کامل در حسن جریان امور مزبور به عمل خواهد آورد.

ب- ساختن فرآورده‌های فرعی و مشتقات نفت از قبیل روغن‌موتور و گریس و پارافین و وازلین و حمل‌ونقل و پخش و صدور و فروش آن‌ها در داخل و خارج کشور.

اشتغال اشخاص و مؤسسات خصوصی به این امور در هر مورد منوط به موافقت شرکت و تحصیل پروانه مخصوص از وزارت صنایع و معادن خواهد بود و شرکت به‌منظور تطبیق این‌گونه فرآورده‌ها با

←

از جمله شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی و شرکت ملی پالایش و پخش فرآورده‌های نفتی) و همچنین مطابق بند «ب» ماده (۲۴) اساسنامه شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی ایران، تدوین هرگونه آئین‌نامه داخلی بر عهده این شرکت است. ۲. در خصوص صلاحیت شرکت در وضع قاعده، آئین‌نامه مورد شکایت در جهت توزیع صحیح و سالم مواد نفتی تدوین گردیده است و صرفاً در مقابل اشخاص طرف قرارداد با شرکت و عاملین توزیع اعمال می‌گردد و مستقلاً متضمن وضع قانون و قاعده آمره نیست، بلکه به تبع قرارداد نسبت به طرف‌های قرارداد با شرکت قابلیت اجرایی پیدا می‌کند. جایگاه‌داران نیز بر اساس قرارداد ملزم و متعهد می‌باشند، بر طبق ضوابط و مقررات شرکت، مواد نفتی و گاز به مصرف‌کنندگان ارائه کنند که جزییات مقررات مربوطه در بند بند قرارداد منعقد به صراحت درج شده است؛ چراکه مواد مورد عرضه تا لحظه تحویل به مصرف‌کننده نهایی در مالکیت شرکت قرار داشته و عاملین توزیع در حکم امین، موظف به رعایت صرفه و مصلحت شرکت هستند و از هرگونه تخلف که مصادیق آن در آئین‌نامه مذکور تعیین شده، منع شده‌اند.

در موضوع متنازع‌فیه نیز، خواهان بر اساس قرارداد شماره ۸۲۸/۴۱۳۱۶

→

استانداردهای ملی یا بین‌المللی نظارت لازم را اعمال خواهد کرد و تعیین قیمت این فرآورده‌ها برای عرضه در بازار داخلی توسط وزارت صنایع و معادن و وزارت بازرگانی با مشورت شرکت صورت خواهد گرفت.

در صورتی که اشخاص و مؤسسات که به موجب قسمت اخیر بند فوق اقدام به تهیه فرآورده‌های فرعی و مشتقات نفتی می‌کنند ضمن عملیات خود مقداری از فرآورده‌های اصلی مذکور در بند الف فوق را که در انحصار شرکت است تولید کنند پخش و فروش و صدور مواد مذکور در هر مورد موکول به اجازه شرکت و طبق مقرراتی خواهد بود که شرکت ابلاغ کند.

مورخ ۸۸/۱۱/۱۹ ملزم به رعایت مقررات و اعمال آن از سوی شرکت شده است. ۳. دیوان عدالت اداری در پرونده‌ای با درخواست مشابه رأی صادر نموده است. در آن رأی بیان شده است که «نظر به اختصاص مسئولیت تولید و عرضه و فروش و حمل و نقل مواد نفتی به وزارت نفت و شرکت ملی پالایش و پخش و شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی ایران به شرح بندهای «الف» و «ب» ماده (۴) قانون اساسنامه شرکت ملی نفت ایران مصوب ۱۳۵۶ و اجازه تدوین و تصویب آیین‌نامه و مقررات اجرائی مربوط به شرح بند «ز» ماده (۳۵) اساسنامه مزبور ۱ و حسب مندرجات لایحه جوابیه مقررات دستورالعمل اجرائی آیین‌نامه رسیدگی به تخلفات توزیع و فروش فرآورده‌های نفتی مورد قبول عاملین فروش و طرف قرارداد شرکت مزبور قرار گرفته‌اند و با امضاء قراردادهای تنظیمی اعمال مقررات مورد اعتراض را در صورت ارتکاب تخلف از مقررات مربوط پذیرفته‌اند. بنابراین آیین‌نامه فوق‌الذکر و دستورالعمل اجرائی آن به لحاظ قابلیت اجرای آن درباره اشخاصی که به نحو ملزمی پذیرای اجرای آن گردیده‌اند مغایرتی با قانون ندارد.»

۴. خواسته خواهان صریح و منجز نیست. در شرح و ستون خواسته، خواسته خود را ابطال فصل ششم از آیین‌نامه بیان کرده است و در لایحه ارسالی ابطال کل آیین‌نامه.

به فرضی که خواسته خواهان، ابطال کل آیین‌نامه باشد که شرح بلا وجه

---

۱. ماده ۳۵ - هیئت‌مدیره در حدود مقررات این اساسنامه دارای اختیار برای اجرای وظایف مصرح در این اساسنامه من جمله وظایف زیر می‌باشد: ...
ز - بررسی و تنظیم کلیه آئین‌نامه‌های داخلی شرکت.

بودن آن ذکر گردید؛ اما به فرضی که خواسته وی ابطال فصل ششم آیین‌نامه باشد: اولاً شرکت ملی پخش صلاحیت تدوین چنین آیین‌نامه‌ای را داشته است و بر اساس رأی دیوان هم مغایرتی با قانون ندارد و ثانیاً از آنجایی که شاکی، با امضاء قرارداد، موافقت خود را با اعمال مقررات مورد اعتراض در صورت ارتکاب تخلف پذیرفته است، بنابراین خواسته شاکی نیز فاقد وجاهت قانونی است؛ چون اذن در شیء، اذن در لوازم آن نیز هست.

تحلیل استدلال‌ها:

از مجموعه ادله‌ای که خواهان و خواننده در موضوع شکایت مطرح نموده‌اند، بایستی به تحلیل چند موضوع پرداخت. اولین نکته در این باره به موضوع صلاحیت خواننده یعنی شرکت ملی پخش در وضع آیین‌نامه برای رسیدگی به تخلفات در حیطه توزیع و فروش فرآورده‌ها برمی‌گردد که خواهان چنین حقی را برای شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی منکر شده و مدعی صلاحیت انحصاری قانون‌گذار در این مورد شده است.

اولاً استناد خواننده به ماده (۴) قانون اساسنامه شرکت ملی نفت در صلاحیت وضع آیین‌نامه دارای اشکال است و بندهای مورد اشاره این ماده به صلاحیت انحصاری شرکت ملی نفت در تولید و توزیع و ... فرآورده‌های نفتی اشاره دارد و ارتباطی با صلاحیت وضع آیین‌نامه ندارد؛ ثانیاً بر اساس ماده (۳۵) قانون اساسنامه شرکت ملی نفت که در رأی دیوان به آن اشاره شده است، هیئت‌مدیره شرکت ملی نفت ایران مجاز به وضع آیین‌نامه در امور داخلی خود شده‌اند و تسری این صلاحیت به شرکت‌های تابعه از جمله شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی محل تأمل می‌باشد. البته در کنار اینها خواننده به ماده (۲۴) اساسنامه شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی نیز استناد کرده است که این استناد نیز

محل خدشه است. بر اساس قانون نفت مصوب ۱۳۶۶/۷/۹، شرکت نفت اجازه تأسیس شرکت‌های زیرمجموعه خود را پیدا می‌کند. اساسنامه این شرکت‌ها به غیر از شرکت نفت و گاز و پتروشیمی که به تصویب مجلس منوط شده است، بایستی توسط هیئت وزیران به تصویب برسد^۱، که تاکنون چنین مصوبه‌ای در هیئت وزیران به تصویب نرسیده است. ماده (۶) قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت مصوب ۱۳۹۱/۲/۱۹ نیز مقرر کرده است که «اساسنامه شرکت‌های اصلی تابعه وزارت نفت باید به تصویب مجلس شورای اسلامی برسد» ولی باز هم اساسنامه شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی به تصویب نرسیده است. گذشته از این بر اساس نظریات سابق شورای نگهبان، قانون اساسنامه شرکت ملی نفت ایران مصوب ۱۳۵۶ از تاریخ تصویب لایحه قانونی تأسیس وزارت نفت مصوب ۱۳۵۸/۷/۸، منسوخ شده است و استناد به آن نیز از نظر شورای نگهبان محل اشکال است.^۲

گذشته از موضوع صلاحیت خوانده در وضع آیین‌نامه، بایستی به تفاوت این نوع از آیین‌نامه با آیین‌نامه‌های واضح حق و تکلیف دیگر اشاره کرد. آیین‌نامه فوق فقط برای کسانی که قرارداد مربوط به توزیع فرآورده‌های نفتی را امضا می‌کنند و ضمن آن قرارداد، اجرای این آیین‌نامه را به عنوان بخشی از قرارداد

---

۱. ماده ۴ - وزارت نفت برای انجام عملیات نفتی و بهره‌برداری در سراسر کشور و فلات قاره و دریاها می‌تواند شرکت‌هایی را تأسیس نماید. اساسنامه‌های شرکت‌های نفت و گاز و پتروشیمی پس از تصویب مجلس شورای اسلامی به مورد اجرا گذارده خواهد شد. تصویب اساسنامه‌های سایر شرکت‌ها با هیئت‌وزیران خواهد بود.

۲. نظر شورای نگهبان در مورد طرح اساسنامه شرکت ملی نفت ایران مورخ ۱۳۹۴/۱۲/۲۶: «در ماده ۸۵، با توجه به نظریات سابق این شورا از تاریخ تصویب لایحه قانونی تأسیس وزارت نفت مصوب ۱۳۵۸/۷/۸، اساسنامه شرکت‌های مذکور در آن از جمله قانون اساسنامه شرکت ملی نفت ایران منسوخ شده، نسخ مجدد آن از تاریخ لازم‌الاجرا شدن این قانون اشکال دارد.»

می‌پذیرند، اجرایی می‌شود. در نتیجه اولاً ادعای خواهان درباره عدم اطلاع از موضوع پذیرفته نیست، چرا که حسب تحقیقات صورت گرفته در پژوهشکده، متن قرارداد شاکی با متشاکمی حاکی از این است که خواهان بر اساس جزء «۲» بند «۵» ماده (۶) قرارداد^۱ به صراحت پذیرفته است که با اطلاع کامل از این آیین‌نامه، قبول و تعهد می‌کند که از بروز تخلفات مربوطه جلوگیری نماید و ثانیاً با پذیرش این آیین‌نامه ضمن قرارداد، مفاد آن به عنوان مفاد قرارداد برای طرفین لازم‌الاجرا گردیده است.

یکی دیگر از نکات قابل توجه در ادله خواهان در این پرونده، بعضی از ادعاهای ایشان است که عملاً به موضوع ایرادات شرعی و قانونی آیین‌نامه ارتباطی نداشته و به حوزه اقدامات خواننده برمی‌گردد که اگر چه بر اساس ماده (۱۰) قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری، رسیدگی به تصمیمات و اقدامات واحدهای دولتی در صلاحیت این دیوان قرار دارد، اما بر اساس بند «۲» ماده (۸۴) همین قانون، فقهای محترم شورای نگهبان بر مغایرت مصوبات مورد شکایت با موازین شرعی نظارت می‌کنند و بررسی قانونی بودن اقدامات انجام شده، در صلاحیت دیوان عدالت اداری خواهد بود.

---

۱. بهره‌بردار ضمن اعلام اطلاع کامل از مفاد قوانین و مقررات ذی‌ربط من جمله دستورالعمل مبارزه با قاچاق فرآورده‌های نفتی و آئین‌نامه رسیدگی به تخلفات توزیع و فروش فرآورده‌های نفتی از قراردادهای شرکت، قبول و تعهد نمود در صورتی که فرآورده موضوع قرارداد توسط وی، کارکنان یا عوامل وابسته به وی مورد استفاده قرار گرفته و یا خارج از ضوابط شرکت عرضه و توزیع شود، حسب مورد علاوه بر تحمل مجازات‌های قانونی و سایر موارد مذکور در آئین‌نامه و دستورالعمل یادشده ضمن اخراج فرد متخلف نسبت به پرداخت غرامت مذکور در آئین‌نامه و دستورالعمل حداکثر ظرف مدت یک ماه از تاریخ اعلام شرکت اقدام نماید و در غیر این صورت شرکت مجاز به کسر غرامات مذکور از هرگونه سپرده، تضمین، مطالبات بهره‌بردار و یا مطالبه و وصول آن به هر طریق مقتضی دیگر خواهد بود.

نتیجه‌گیری

به صورت کلی ادله مطرح‌شده در این پرونده را ذیل سه موضوع می‌توان جمع‌بندی و تحلیل نمود.

صلاحیت شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی در وضع آیین‌نامه با استفاده از ادله بیان شده قابل استنباط نیست. اساسنامه شرکت ملی نفت مصوب ۱۳۵۶، پیش از این توسط شورای نگهبان منسوخ اعلام شده است و به فرض اعتبار نیز صلاحیت هیئت مدیره آن شرکت را در امور داخلی خود بیان کرده است و تسری آن به شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی نیازمند دلیل است. اساسنامه خود شرکت ملی پخش نیز بایستی به تصویب هیئت وزیران می‌رسیده است که چنین اتفاقی نیفتاده است.

اما فارغ از موضوع صلاحیت شرکت در وضع آیین‌نامه بایستی به ماهیت قراردادی موضوع نیز توجه کرد. طرفین دعوا به موجب قرارداد، اعمال «آیین‌نامه رسیدگی به تخلفات توزیع و فروش فرآورده‌های نفتی از قراردادهای شرکت» را در صورت تخلف پیمانکار (خواهان) پذیرفته‌اند و به این معنا این آیین‌نامه برخلاف آیین‌نامه‌های عمومی موجد حق و تکلیف، برای اجرا نسبت به کسانی که با امضای قرارداد خود را متعهد به آن نموده‌اند، مانعی نخواهد داشت.

بعضی دیگر از خواسته‌های خواهان نیز به مجموعه‌ای از اقدامات انجام‌شده توسط خواننده مربوط می‌شود که از خواسته اصلی دعوا درباره ابطال مصوبه، خروج موضوعی دارد.

امام خمینی (ره):

و از شورایی محترم نگهبان می‌خواهم و توصیه می‌کنم، چه در نسل حاضر و چه در نسل مابقی آینده، که با کمال دقت و قدرت و ظایف اسلامی و ملی خود رایانها و تحت تأثیر هیچ قدرتی واقع نشوند و از قوانین مخالف با شرع مطهر و قانون اساسی بدون هیچ ملاحظه جلوگیری نمایند.

(سخن امام، ج ۲۱، ص ۴۲۲)

بزهشکده شورای نگهبان

تهران، خیابان شهید سپهبد قزنی، کوچه خسرو، پلاک ۱۲

صندوق پستی: ۱۴۶۳-۱۳۱۴۵ تلفکس: ۸۸۳۳۵۰۴۵

info@shora-rc.ir

www.shora-rc.ir